

Надивлялась, любувалась
Княжною своєю.
І жениха їй єднала,
І раділа з нею,
І плакала. Довгі коси
Уже розплітала
І, лишенько, свого князя
П'яного згадала
У мундирі, та й закрила
Заплакані очі.
А дитині ніби сниться,
Мов вимовить хоче:
—» Не плач, мамо! не розплітай
Мої довгі коси,
Посічуть ся... Що день божий
Радости приносить
Своїй матері щасливі
Дочка уродлива:
Мов тополя виростає
Сьвітові на диво.
Виростає, та недовго
Буде веселити
Свою матір: Бог карає
Княгиню на сьвіті.
А за віщо? Чудно людям,
Бо люде не знають,
Чому добре умирає,
Злеє оживає...

Занедужала княгиня,
І князь схаменував ся,
За бабами знахарками
По селах метнувся.
Наїхали; заходились,
Лічили, лічили,
Поки її безталанну
В труну положили.

IV.

Не стало на селі княгині,
І гусли знову загули,